

bidrage til at gøre det lettere at komme igennem de overordentlige Vanskeligheder, som vi endnu har tilbage at skulle igennem.

Ingen Vildfarelse vilde være større end den at tro, at nu er vi ved Bunden af Vanskelighederne, og at nu vil Forholdene hurtigt komme paa ret Køl, at nu vil det gamle Europa rejse sig, og om kort Tid vil ogsaa Danmark igen kunne sige, at nu gaar det fremad for os. Enhver, der kender de økonomiske Forhold indenfor Landets Grænser og har noget Kendskab til dem udenfor, maa vide, at vi gør vel i at stille os paa det Standpunkt, at Bunden endnu ikke er naaet, og at de værste Vanskeligheder endnu er tilbage. Naar Forholdet ligger saaledes, kan det aldeles ikke virke frugtbringende, at et fremtrædende Medlem af Regeringspartiet som det ærede Medlem Hr. Pinstrup optræder paa en saa udfordrende og tillige paa en saa uretfærdig Maade overfor andre Dele af Befolkningen, som Tilfældet var gennem den Tale, som det ærede Medlem holdt i Gaar Aftes.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinstrup: Det var en trøstesløs Tale, vi hørte af det ærede Medlem Hr. Hauge. Han stod her og repeterede de Artikler af Bladet „Nationaltidende“, som vi har faaet tilsendt og som ligger i store Bunker paa vore Pladser. Det var jo en Beskyttelsestale af reneste Vand, der endogsaa overtræffer de Artikler, jeg omtalte. Det ærede Medlem staar her og taler, som om vi kun kan gøre noget for Hjemmemarkedet ved at lukke al Konkurrence ude. Vi har dog en Række Industrier, der kan og tør konkurrere; men dem nævner han ikke med et Ord, de interesserer ham ikke, han nævner kun de andre Industrier, der ikke kan konkurrere. Det ærede Medlem som siger, han repræsenterer Arbejderne, skulde i Stedet for at tale paa den Maade appellere til Arbejdernes Villie til at konkurrere; men det gør han aldeles ikke, Hans Betragtninger er: først den højeste Løn og den korteste Arbejdstid, og kan Industrien saa ikke konkurrere, saa er det Samfundet, der maa tage sig af Arbejderne gennem Arbejdsledsundersøttelse. Dette, at kunne arbejde paa et givet Omraade for en mindre Løn og med længere Arbejdstid for at være i Stand til at konkurrere med andre Lande paa Verdensmarkedet, er en Tanke, der ligger det ærede Medlem ganske fjernt.

Det ærede Medlem sagde, at Land-

bruget har ikke Interesse for Beskyttelsen, fordi den kan ikke gavne Landbruget, derfor var vi Frihandlere. Det er ikke rigtigt; der er Former for Beskyttelse, som Landbruget meget vel kunde have Fordel af. Som i andre Lande kunde vi indrette os med Eksportpræmier for danske Varer. Det har vi ikke krævet, fordi Landbruget ikke ønsker at fordyre Varerne, det skulde man anerkende. Men det forlanger vi ikke, det kunde ikke falde os ind. Hvem skulde nemlig bære de Byrder, de Millioner, der her skulde være Tale om, hvis der skulde paalægges Eksportpræmier for vore Landbrugsprodukter, naar det er Landbrugerne selv, der tilfører Landet Værdier, der udgør 85 pCt. af hele vor Eksport? Men som Landbruget maa tage Konkurrencen op, saaledes maa Industrien ogsaa gøre det, og ligesom Landbruget maa den tage høj eller lav Pris efter Omstændighederne; andre Kaar kan der ikke skabes paa naturlig Vis.

Saa talte det ærede Medlem igen om de store Bevillinger, som Landbruget faar. Ser vi paa de egentlige Bevillinger til Landbruget, de som gaar til det arbejdende Landbrug, saa er det en 3—4 Mill. Kr.; men selv om vi medtager Bevillinger baade til Skovbrug, Fiskeri og hvad der ellers ligger under Landbrugsministeriet, vil man, naar man stiller dette Tal overfor en Eksport paa 1 200 Mill. Kr., se, at det er ikke meget. Men hvad gives der ikke til Industriens Fremme? Jeg siger ikke dette, fordi jeg misunder Industrien det, paa ingen Maade. Dertil kommer den Beskyttelse, som Industrien indkasserer gennem Toldbeskyttelsen, og som den gamle Toldkommission anslog til 30 Mill. Kr. Hvor stort et Beløb der indvindes for Industrien paa den Vej, er vanskeligt at dokumentere; men hvis det anførte Tal passede den Gang, maa det nu være 50 eller 100 Mill. Kr. for en Eksport fra Industrien paa 100—150 Mill. Kr. om Aaret.

Det ærede Medlem protesterede imod, at jeg havde kaldt Socialdemokratiet et Klasseparti. Foruden de Grunde, jeg gav derfor i Gaar, vil jeg minde om, hvordan „Social-Demokraten“ i et Valgopraab her i København skrev: „Et fast socialdemokratisk Flertal vil kun tage Hensyn til den Arbejderklasses Interesser, som det repræsenterer.“

Jeg maa fastholde de Betragtninger, jeg gjorde gældende i Gaar, hvor min Hovedbetragtning var, at det er Frihandel eller Beskyttelse, der vil komme til at danne Skellet i den kommende Tids Politik, og der mener jeg, at Venstre vil blive det